

FEMINISME

DE TWEEDE FEMINISTISCHE GOLF IN VLAANDEREN

GETUIGENISSEN : ACTIES

IDA DEQUEECKER : “MISS BELGIË-VERKIEZING 1972”

Begin van de jaren '70 hebben wij met Dolle Mina actie gevoerd tijdens de missverkiezingen. Onze bedoeling was om aan te klagen dat vrouwen gebruikt worden als seksobjecten, dat die missverkiezing enkel een keuring is zoals een veekeuring. En we hadden dat ook op een affiche uitgebeeld, “missverkiezing is gelijk aan veekeuring”. We hadden het niet zozeer tegen de individuele vrouwen die deelnamen, maar wel tegen het principe dat zo'n dingen konden georganiseerd worden en werden georganiseerd. We vonden dat heel vernederend voor vrouwen.

En hoe hebben we die actie gevoerd? Iemand van een vrouwengroep in Brussel was tot in de eindselectie geraakt, ze was bij de finalisten. Tijdens het defilé is zij naar voren getreden, heeft haar vuist opgestoken in [het gebaar van] de feministische beweging en geroepen "halt aan de uitbuiting van de vrouw". Op dat moment zijn we met tweeën op het podium gesprongen met een heel grote spandoek die het nog eens herhaalde, “halt aan de uitbuiting van de vrouw”. Een zeer geslaagde actie mag ik wel zeggen, die ook heel gunstig is onthaald in de media, ook in de populaire media. Dat zou vandaag eigenlijk niet meer kunnen. Enfin, dat is een ander verhaal.

CECILE RAPOL : “ACTIE TEGEN EEN “HUISVROUWENLOON””

Dat was dus de Sociaal Pedagogische Toelage, de Bond [van Grote Gezinnen] stond daarachter. Wij natuurlijk niet, als feministen, omdat we zegden: dat is een terugkeer naar vrouwen aan de haard. En wij waren bezig rond: vrouwen, kom voor jezelf op, zorg dat je jezelf kunt onderhouden, economisch onafhankelijk. En wij hadden schrik dat dat ging doorkomen, dat veel vrouwen daar weer gingen instappen.

En toen werd binnen het Vrouwen Overleg Komitee beslist om op een, ik denk dat het soort congres was, van de Bond – en dat was nog met Van Mechelen –, dat wij dus een beetje boel gingen maken hé. En we hadden allemaal een fluitje mee en op en bepaald moment als dat aan bod kwam ... –maar ik durf niet zeggen, er was daar ook iets van een vrouw die ging ontslagen worden, of die niet in het lijntje liep – hebben wij allemaal beginnen fluiten, en dat was echt zo tumult hé. En ik zie Rita Mulier, want ik kende die zo niet hoor, die echt zo de frontvrouw was... En ik durf niet zeggen of er daar politie binnen... Neen, we zijn waarschijnlijk gewoon gestopt daarmee. Maar ik weet dat ik toen ook twee kinderen meehad en die zaten strips te lezen langs de kant van de zaal. En die stonden dan, als *De bond* verscheen, op de eerste bladzijde.

MONIEK DARGE : “TABOE ROND NAAK: HET PROCES”

Het proces zelf voor die naaktactie is eigenlijk zeer hilarisch geweest omdat we dus zeer streng bewaakt werden. We waren 'beroepsmisdadigers, betaald door Rusland', want dat kon je zien. We waren niet gebruid, we waren dus geen zonnekloppers en toch wilden we een naaktstrand. Maar het meest grappige moment was het ogenblik dat de rechter de namen afriep. En hij roept mijn naam af "Darge Moniek". En ik sta recht en hij zegt: "Ja, ik herken u!", en als hij dat zegt, wordt hij zo rood als een tomaat. "Ik bedoel, ik herken uw gezicht." En wij hebben natuurlijk zeer veel plezier gehad.

RITA MULIER : "MEER VROUWEN IN DE POLITIEK"

Met het VOK hebben we een keer het Parlement bezet. Natuurlijk niet het VOK alleen, maar dan bracht iedereen mensen mee. Dat was een korte, krachtige actie op een zaterdag in de periode van voorbereiding van verkiezingen, nationale verkiezingen. Omdat wij een stem vrouw-actie wilden doen. Wij wilden vooral enerzijds de vrouwen activeren en bewust maken van het belang van deel te nemen aan de verkiezingen en zelf uit te zoeken voor wie ze wilden stemmen. En aan de andere kant stelden we vast dat het toch moeilijk was. We hadden niet het geld om grote propaganda te maken, dat verdween in een hoop papier en we wouden toch via de pers en de journalisten naar buiten komen en in de kranten, en als het kon op televisie komen, of radio.

En het bezetten van het Parlement, en daar een grote speech over democratie houden en een soort zitting organiseren, was dus ook symbool van de deelname en de behoefte bij vrouwen om volwassen deel te nemen aan het beleid en aan beleidszaken. En uiteraard kon je zien dat de vrouwen in hun politieke opvattingen ook een beetje verdeeld waren – wat heel natuurlijk is, vrouwen zijn de helft van de samenleving en zijn dus even goed over partijen en opvattingen verdeeld – doordat er een discussie op gang kwam tussen de pancartes die we mee hadden, de papieren die we naar boven hielden met teksten. Van het VOK uit hadden we “Stem vrouw”, wat open was, wat sec was en wat de nadruk legde op deelname van vrouwen. De linkere groepen, de hadden “Stem op een linkse vrouw”, want zij wouden niet op andere opvattingen stemmen en ook niet vrouwen ertoe aanzetten om op gelijk wie te stemmen, dat was tegen hun principes. En nog andere groepen hadden een folder bij "stem op een vrouw maar kies voor de partij die je wil".